

Григорій Царик

Все - од Людоби!

Лірика

2011 р.

ББК 84 (4Укр) 6
Ц 186

***Щира подяка за спонсорську допомогу
у виданні цієї збірки:***

Анощенко Сергію Івановичу;
Воскобойнику Ігорю Сергійовичу;
Герман Галині Полікарпівні;
Дейнеці Марії Петрівні;
Жуковському Анатолію Петровичу;
Журбі Олександрю Олександровичу;
Зубрецькому Михайлу Петровичу;
Когуту Оресту Степановичу;
Козячук Ользі Ігорівні;
Литвин Вірі Андріївні;
Пасєці Раїсі Василівні;
Решетицькому В'ячеславу Августовичу;
Солтису Володимирю Володимировичу;
Сусь Любові Улянівні;
Шарлоїмову Сергію Володимировичу;
Шишці Вікторії Іларіонівні;
Шкабою Олексію Терентійовичу;
Шуху Миколі Володимировичу;
Яруті Анатолію Павловичу.

Царик Г.

**Ц 186 Все – од Любові! Лірика / Г.Царик. – Рівне:
Волинські береги, 2011. – 124 с.**

ISBN 978-966-416-258-3

ББК 84 (4Укр) 6

ISBN 978-966-416-258-3

© Григорій Царик, 2011
© “Волинські береги”, 2011

* * *

Все – од Любові!
І ти, і я.
Світ зріс зі Слова,
Мов немовля,
Що в росах весен
Купало дух,
Щоб навіть в осінь
Він не потух!

Все – од Любові:
І ти, і я.
Плекаймо Слово –
Росу Життя,
Щоб крізь незгоди
І сірість днів
Його дух чистий
Не помарнів!

* * *

Айстри-хризантеми, килимом барвистим,
Осені поему створюють врочисто.
Лиш на скронях серця – пам'яті долонях,
Весен поцілунки й досі не холонуть.

Ой, осіння казко, барволисте диво,
Не малюй на скронях сивину зрадливу.
Не малюй у серці спогаданья-жалі,
Намалюй майбутнє, світле, без печалі!

Айстри-хризантеми, квіту дивограєм,
Задушевну пісню захмеліло грають.
Сонячно сміються, в бабине звуть літо,
Личками-сонцями широсердо світять.

Ой, осіння казко, барволисте диво,
Не малюй на скронях сивину зрадливу.
Не малюй у серці спогаданья-жалі,
Намалюй майбутнє, світле, без печалі!

* * *

Алгоритм життя бурхливий,
Карколомний, негасимий,
Уперед невтомно скаче,
Крізь поразки і невдачі.

Не спиняють його грози,
Сніговії і морози,
Бо в його алголи світлі
Заплелись кохання ритми!

* * *

Аромат Твого сміху,
Наче тронка, дзвінкого,
Серцю дарить утіху
І печаль жене з нього.

І я ввись, поза хмари,
На легких лечу крилах,
І дзвінкі сміху чари
Мене роблять щасливим.

Лиш як розстань, буває,
Розведе нас незвано,
То в моїм серці грає
Сум печальний, кохана.

І розлучення крила,
Мов тягар важелезний,
Мене долу гнуть, мила, –
Дні стають довжелезні.

Але зустріч жадана
Нас в єдине зливає,
І солодким органом
Моє серце співає!

Аромат Твого сміху,
Наче тронка, дзвінкого,
Серцю дарить утіху,
Розчиняє тривоги.

* * *

А там, за річкою, луги
Чуттів моїх вершили долю,
А запашні, з отав, стоги
Вели із буднів у храм Волі!

А там, за річкою, літ хміль
Стрілою снів у серце цілить,
Відлунням лугових весіль
До суму душу й нині хилить.

А там, за річкою, журба
Мене в майбутність світлу звала,
І мрійних почуттів гарба
У віршах долю доганяла...

* * *

А хіба ж той знає, що таке любов,
Хто не вчув у серці, як пульсує кров,
Хто очей проміння і душі тепло
Не зумів підняти на весни крило.

А хіба ж той знає, що таке життя,
Хто не вчув у серці часу каяття,
Хто крізь дзвони тиші й років заметіль
Не тулив до серця буднів спраглий біль...

Бабине літо

Літо бабине пряде
Сонцесяйні білі ниті.
В ніч туман на них впаде,
Зранку росами засвітить.

Вже не в силі полотно
Літечку зіткати,
Та його хмільне вино –
Серцю вічне свято!

* * *

Батьківщино моя неповторна,
Життєдайна єдина матір,
Ти спрагливу душі сутність горнеш
У пречисті духовності лати.

Ти, немов чисте слово-зернина,
Проростаєш крізь глум позачася,
І росте в серці клич – «Україна!»,
Моє світле від роду причастя!

* * *

Безмір моєї тривоги
Зіркою в небі сіяє,
Святить Україні дорогу
До сонцелюбного краю.

Краю, в якому крізь хмари
Трепетність Волі світає,
Й серця духовним хоралом
Пісню *Соборності* грає!

* * *

Без Мови людина німа,
Без Мови держави нема.
Постань з підневільного дна,
Державо, прекрасна й сумна.
Цінуй чари Мови-вина,
Україно, бо ти в нас одна!

* * *

Безпам'ятність душ недалеких,
Що в зРаді засіли лукаво,
Неначе сучасні абреки,
Вбиває свою же державу...

* * *

Безпросвітними дощами
Розродилась осінь,
І душа крізь хмари чорні
В гості сонце просить.

Але осінь знахабніло
Сіє й сіє морок,
Безлічі калюж радіє,
Бруд навколо творить,

Розкидається водою,
Сирістю регоче,
Насміхається над серцем,
Наче вбити хоче.

Але серце крізь дощі ці
Промінь сонця бачить
І в рядки *Весни Пегасом*
Крізь калюжі скаче!

* * *

Біг днів на листки укладаю,
Крізь зими до весен злітаю.
Морозів холодні підніжки
Розтоплюю в серця усмішках.

Ось травня розквітлого сосни
Дарують душі подих млосний,
З яким я, прип'ялий додолу,
Щовесен злітаю угору!

* * *

Буденності життя зрадливо кричуть,
Вампірами в аорти серця скачуть,
І жнуть його відкрити ніжну ниву,
Вплітаючи до пульсу болю гриву.

Та я стараюсь болі ці долати,
Скидаю з міокарда часу лати,
І до тебе спішу, кохана Україно,
Бо ти для серця, мов дитя невинне!

* * *

Бусол гордовито клékче,
Клацає в гнізді щосили:
Він *весну* приніс на плечах,
Просить, щоб її любили!

* * *

В безодні неба зір безодня
Космічним світлом струменить,
Серпастий місяць, наче зводник,
Чергову зустріч нам зорить.

І спішимо ми до стріч раю,
В серцях зростає щастя мить,
Цвіркун на скрипці поруч грає,
І в поцілунках ніч горить...

* * *

Вбігаю з пером, вірним другом,
У вірш, де рощу майбуття,
Рву нинішніх років наругу,
І спіє із часом злиття.

В цю мить зріз душі сокровенний,
Що з часом надміру є злитий,
Крізь серця окрилені вени
Злітає в небесні блакиті.

* * *

В душі дитинство оживає
То матіолою, то чебрецем,
Та час безжалісно карає –
Без них я в місті є вдівцем...

* * *

Вєснонько! Рідна й кохана!
Квітом дух втомлений маниш
До життєлюбного раю –
В зимах без тебе вмираю.

Вєснонько! Серця царице!
Квітом в душі колоситься
Подих твій, завжди духмяний –
В парі з ним вічно я п'яний.

* * *

Весною пахне рідна мова.
Стрій слів, народжений з любові,
Життю дарує щастя крила
І чисті сонця переливи.

Купається в любистку слово,
Щоб ніжністю звучала мова,
І світлої любові крила
Перебороли часу зливи!

* * *

Весною повнилась душа.
Метелики, крильми-устами,
Мого торкалися чола,
І виростали в серці гами
Мелодій ніжнорунних,
І мчались до небес зірками
Душі спрагливі струни.

* * *

Весняний день – бездонність втіхи
Від виру відчайдушних квітів,
Що крізь дощі й морозів лихо
Все ж народили море цвіту!

* * *

Вже навіть солов'ї притомлені поснули,
Ми ж лежимо в отавах горілиць,
Зіниці наші сон ніяк не стулить, –
П'ємо ми сяйво зоряних криниць.

Пульс наших серць єднає жар кохання,
І ми грудьми торкаємось грудей,
І сонця променистого світання
Не зводить з нас розплющених очей.

* * *

Вже на чолі сплять зморені роки,
Які мою не оминули долю.
Вже в серці оселилися круки,
Які життя клюють і гнуть додолу.

Судомляться вже часу береги,
Які мене вели колись до щастя.
Та попри все я маю шал снаги,
І мчу до весен храму на причастя!

* * *

Вже розтеплілося в зеніті літо,
І палить босі ноги спечена земля,
Зазолотилися пшениця й жито
І з нетерпінням ждуть комбайни на поля.

* * *

Вже ніхто так любити не буде,
Як колись полюбив я Тебе,
Вже в коханнях обпалені груди
Образ іншої не увійде.

Помиратиму вже я довіку
У тенетах святої любові,
Журавлиним стривоженим криком
Воскресатиму в кожному слові.

Вже ніхто так любити не буде,
Як любив нас колись ніжний луг.
Вже лілеї з озер не остудять
Мого серця роз'ятрений пруг...

* * *

Висповідуюсь душею й серцем на папері,
Відкриваючи до щирості і честі двері,
Де би кожен сам в собі щомить зростав
І готовим був лише до добрих справ.

Щоб у грудях серцю і душі було затісно,
Щоб завжди із них лилася щира пісня,
Щоб завжди купались в чистій ми любові,
Щоб завжди було щиросердечним слово!

* * *

Віддзеркалюю в віршах себе,
Своє серце і душу гаптую
В чебрецеве дитинства лице,
І співаю життю алілуя.

Віддзеркалюю в віршах Тебе –
Моїх весен минуле й майбутнє.
Оціни, Часе, щире слівце,
Пошануй серця зболену лютню...

* * *

Від краси Твоєї весь хмелію –
Вона іде немов від Роксолани,
І в серці вибудовує вулкани.
В миттєвості розлук Тобою вічно мрію.

Закоханий в Тебе навек, щомиті,
Долаю кілометрів океани,
Бажаючи Твого торкнутись стану.
Та лише з фото Твої очі кличуть...

* * *

Відлюбились, відгоріли,
Та не зникли в нікуди
Юного кохання стріли
Й травня буйного сліди!

* * *

Від любові захисту немає –
До життя любов нас повертає.
Від любові на душі світає –
Лиш не кожен за цей скарб вмирає.

Без любові я не зміг би жити,
Без любові світ у будні злитий.
Без любові я і ти – не ми, –
Лиш Любов нас виведе з п'їтьми!

* * *

Від поро́ків буття утікаю,
І вбігаю в облудливий світ,
Який часом клює, наче Каїн,
Крізь епоху заплутаних літ.

В понадчасся схмеліло веслюю,
Царство снів розганяє сльоту,
І звучить навкруги алілуя,
І душа п'є життя красоту!

* * *

“Відпочивають” в облогáх поля –
Засумували за плугами.
Бур'ян навпїл рве звіддаля
Душі і серця чисті храми.
Чим завинила так земля?

* * *

Від снігів навкруги побіліло,
Сокорухи дерев задубіли.
А їм хочеться сік земний пити,
Й зеленавими жити і жити.

Від образ чорнота криє біле,
Задубілим стає серця тіло.
Та крізь зими весну сонце мітить,
І знов хочеться жити і жити!

* * *

Відчуваю миттєвості часу,
Всім еством забігаю в них ласо,
І душі й серця чисті криниці
Довіряють рядкам щирі лица.

То сміються від щастя, то плачуть,
То Пегасом замріяним скачуть.
То вмирають від болю й одчаю
За сплюндрованим батьківським краєм.

Але попри невдачі і зради,
Я життю посміхаюся радо
І поезій схвильованим клином
Ніжне серце рятую від згину.

* * *

Віхлюпнув слів рій на аркуш паперу,
Вихлюпнув душу немов,
Настрою наче відкрилися двері,
І оживилася кров!

* * *

В мою завчасно посивілу рань,
Запрягся біль, неначе вітер,
Що убиває серця лань,
Яка життя цілує квіти.

Та я втікаю від зеніту,
Що хмурості промінням світить,
І добігаю спозаранку
До світлого поезій ганку.

* * *

В обрамленні вмерлого листя,
Черленого і золотого,
Схвильоване серця обійстя
До весен торує дорогу.

Крізь подих осіннього вітру
Всміхається щиро до неба,
Віршованим променем світла
Шле вісточку ніжну для Тебе!

* * *

Воля і Доля, дві рідні сестриці,
Воля і Доля, два спраглих крила, –
Сили черпають із серця криниці,
Щоби державність в Соборність зросла!

* * *

Вóрохи сонця – черленого дива,
Захід вечірній дарує,
Жаб'ячий гамір – оркестр вередливий,
Спомином душу чарує.

Чімось одвіку ця мить незрадливо
Спомином душу чарує,
Гамір жабіний – оркестр вередливий,
Зустріч з дитинством дарує!

* * *

В очах Твоїх розвеснено тремтить
Побачення солодкомрійна мить.
І я лечу на це тремтіння птахом –
Нас пульс весни єднає, наче сваха.

І ми зливаємось в любовному пориві,
Вуста вустам дарують щастя зливу.
І я цей мед неначе вперш смакую,
І завдяки йому живу, а не існую!

* * *

Геть молода й безкрила демократія
Відкрила двері підлій *хамократії*.
Скоробагатьками згвалтована держава
Мре у конвульсіях продажності й неслави.

Десь у водоймах часу заблукала правда,
А у обіймах зради совість спить і честь.
І помирають душі тих, хто слави вартий,
Хто серцем будував державність перехресть...

* * *

Геть не маючи совісті,
Про любов пишуть повісті
Ті, що вгрузли по вінця
У брехні, мов ординці.

І вмирає держава,
У ганебній неславі,
Від катів доморощених –
Лик їх грішми навощений...

* * *

Гниє із серéдини дерево мови,
І нищимо ми, одні з перших, його,
Бо суржик лелієм з покiрністю клонів, –
Тож мову тулімо до серця свого.

Пульс мови одвіку дух Нації творить,
І дух цей щомиті, мов часу крило,
Летить над державою зболеним строем, –
Розчистити мовне зове джерело!

* * *

Давало живих сил парне́ молоко,
Яке я завжди радо пив спозаранок,
І дню задивившись у чисте вікно,
Спішив уперед, хати зрадивши ганок.

...Згоріли роки у полоні багать,
Та рідного ганку святі силуети
У серці моєму і досі горять,
І блискають в снах, наче часу комети.

* * *

Давньоруський, український,
Подих гордості щезає,
Ходить поруч дух чужинський,
Нашу Славу викрадає.

То хизується зухвало
Вже на нашому порозі,
То всміхається лукаво,
І тримає у облозі.

Доки будемо мовчати
І себе не поважати,
Доти буде “старшим” братом
Той, хто з нашої зріс хати...

* * *

День втомлений тихо смеркає
Калиною древнього сонця
І ніч осоружну купає
Під ранок в чеснот ополонці.

Зве душу і серце на віче,
Яке воскрешає Людину,
Крізь терни життя політичні
Зве стати Народом єдиним!

* * *

День потупцяв за тин ночі
Крізь вечірні двері,
Зоряні небесні очі
Для душі джерела.

Я милуюсь їх морганням,
Блиск їх розумію.
Не біда, що вже ізрання
Згаснуть їхні вії.

Вже новий день обцілує
Мої щирі очі,
І природі алілуя
Серце зашепоче!

* * *

День черговий народження
Не мчить до шарму осені.
Він спомин юних вулиць
До серця ніжно тулить.

В тих вулицях щоночі
Сни-цвіркуни сюркочуть,
І лугова сопілка
Співає пізнє “гірко”.

Крізь аромат отави
Вплітає серце в гами,
Які в любовну пісню
Приносить рос намісто!

* * *

Держава і Народ – найвища святість!
Та святість цю верховна зРада гадить.
Та й ми, розділені на крайні хати,
Не можемо в суспільство згуртуватись.

А згуртувати нас зуміє Мова,
Що є для Нації – життя основа.
Лиш розірвавши проімперські лати,
Зуміємо Державність збудувати!

* * *

Десь поділись у грудні ворони,
Не цікавить безлиста їх крона.
І в цей рік Пресвятий Миколай
Не приніс ні сніжинки в наш край.

Та зате приВерховная зРада
Із бюджетом “вітає” нас радо.
І вже скоро в квартирному лоні
Не позаздриш людині-вороні...

* * *

Дефіциту синдром,
Імуно-державного, національного, –
Серця і душі руйнує наші.

Україноненависникам
Треба вдягати кондом*
На свої паталого-чумні пащі...

* * *

Дні все падають й падають
В підневільності гать,
Рвуть державу і зраджують,
Нищать славу і рать.

Ті літа розпорошені,
Мов притихлий вже смерч,
І здригають сполохано,
Наче ждуть свою смерть...

* контрацептив

* * *

Днів напруга крізь сміх плаче,
Рве життя святі ростки,
Іноді, мов ворон, криче,
Та з любов'ю мчить в рядки.

Архаїчність і сучасність
З дивних слів плете вінок.
Він є віршів щирих власність
І в майбутність чистий крок.

* * *

Добра́ волонтерів на світі замало –
Байдужість і зло нашу пильність приспало.
Тож корчиться світ весь в агоніях воєн,
Мруть душі й серця в сатанинськiм полоні.

До Бога забули святенну дорогу,
Далекі для серця нам інших тривоги.
Тож прошу згадати до Нього молитву,
Щоб канули в Лету за *гріш лихий* битви...

* * *

Доволі слів красивих,
Несправжніх, напоказ.
Нещирості їх злива
Повернеться до вас...

* * *

Доганяємо долю
 крізь безмежжя років,
Забігаємо в стайні
 всепродажності слів.
Та не кожен уміє
 крізь глум зрад-блискавиць
Добігати до мрії,
 не упавши в грязь ниць...

* * *

До життя спішу нестримно,
Розганяючи тумани,
Що мене обсіли дивно,
Зазиваючи до твані,

У якій я помираю
За весни співучим гаєм,
Та нестримно ввись злітаю
Серця чистим небокраєм.

І мій дух не зупинити,
Бо із веснами дружу я,
Їм наспівую щомиті
Щиросердне алілуя!

* * *

Дозёмно вклоняюся фарту земному,
Який навесні дарував мені Вас,
Одну, найчистішу зі всього огрому,
Що виплекав юності росьяний час,
Немов найсвятішу навик аксіому:
Любов на цім світі найвища з прикрас!

* * *

До зоряного безміру небес,
Крізь часу словоблуддя і обмани,
Летить душі моєї каганець
З благанням закувати страх в кайдани.

І просить спраглу націю мою
Нарешті збудувати честі крила,
І зірку долі величну свою
Підняти в небо серця чистотілом!

* * *

До кишені падають зіркі,
Як, буває, я посеред ночі
Зчитую з небес життя роки,
Що мені талан мій напрозорчив.

Ось Чумацький Шлях до ніг приліг,
І душа мчить трепетною ланню,
І шукає щастя оберіг,
Що мені колись наснився зрання...

* * *

Доленосні перехрестя,
Наче тест на зрілість:
Як душа по них пройдесться,
Так і вдача стрілить...

* * *

Допоки очі цілуватимуть весняний квіт,
До тих пір шануватиму життя колиску,
Яка мені наколисала цей прекрасний світ,
Який і досі в radoшах і болях близький.

Допоки рідні очі буду бачити Твої
На вічнім перехресті щастя і одчаю,
Співатимуть до тих пір в моїм серці солов'ї,
І музика кохання часу біль здолає!

* * *

Дорога боротьби за долю України
Веде когось до слави, а когось до згину.
Але і перші, й другі, – знані і незнані –
У *хаті скраю* не сиділи за парканом.

Розправить плечі лиш тоді держава,
Як знаним і незнаним буде *всенародна* слава!

* * *

Досвітні зорі наче на припоні,
В долонях неба втомлено лежать.
Вони, мов невмирущі часу коні, –
Крізь втомленість із них пульсує рать.

Я сяйво їх сотаю в лоно серця,
Воно мені, що полум'я свічі.
Їх вище лиш Твоїх очей озерця –
Без них я гину сам на сам вночі...

* * *

Доторкаюсь до грудей вина,
Лебединих рук жну перешкоди,
І любові спрага неземна
Поцілунками жадливо сходить.

І я весь, неначе яничар,
У вуста вливаюся з любов'ю,
І, надпивши чудодійних чар,
У рядки вбігаю серця кров'ю.

* * *

Думок неспокій у небесній вісі
Сполохано ширяє журавлем,
І сокорухом серця вірші пише,
В яких живуть і радості і щем.

В тих радостях і щемі кров пульсує,
Освячена любовності вогнем,
Який у снах і наяву веслує
У незабутній юності Едем...

* * *

Дух незгасний любові
Розхвильованим словом
У рядочках кигиче
Незабутності кличем.

Уже літ перегони
Цю любов не схоронять,
Бо її щира пісня
Зі слів серця іскриться!

* * *

Душа п'є спів церковних дзвонів,
Мов життєдайності хорал,
І заплітається в канони,
Які Господь для нас прислав.

Звучить в них вічності страждання
І шлях до Господа святий:
Прийди до Нього з покаанням,
І серце щирості відкрий!

* * *

Душі і серця філігрань, –
Любові найчистішу грань
У вірші ніжно заплітаю,
І наче сонцем розквітаю.

До мене слів рої веселі
Невпинно мчать із неба стелі,
І шлють вогонь любові ласо,
І спопеляють серця масу...

* * *

Душі моєї й серця пуповина
Зрослась навек зі словом Україна.
Вітчизна, Мати, Батьківщина –
В словах цих суть живе єдина.

Тож попри негарзди і заграви
Я цим богам шлю завжди славу.
А той, хто шкїриться лукаво,
Потоне в забуття заплавах...

* * *

Душі ніжнорунність і щирість
З народження в генах *всі* мають,
Лише ці святі чисті крила
Не кожен в собі розвиває.

Черствіє із часом й чорніє,
Душі зело, ніжне від роду,
І згаслих очей безнадія
Бездушно біду навкруг плодить.

* * *

Душі офіра*
Крізь часу стріли
У снах крилатих
Знімає лати.
Їй сниться травень
В шовкових травах –
Та час жорстокий
Дарує клопіт.

* * *

Душу і серце вплітаю в рядки,
Слова щирі сію – Вітчизна і Мама,
І розквітають любові садки
На гранях продажного часу-бедламу.

Душу і серце, окроплені кров'ю,
Поезій пречиста схвильована гама
Купає в рядочках любистком здоров'я
І зазиває в духовності храми!

* жертвовність

* * *

Є знак, який не можна описати,
Який чомусь флюїдами зовуть.
Я крізь його Тебе зумів пізнати,
Твоїх очей надпивши вічну суть.

І вже флюїдів не потрібен вітер,
Вже спрагло б'ються в унісон серця,
В якому ми, Кохання вічні квіти,
Любовного торкаємось вінця!

* * *

Жива й природна мови плоть,
Що нам дарована від роду,
Неначе сам святий Господь,
Дарує щастя бути народом.

Та плоть, сотворену зі Слова,
Вбивають недруги держави,
І топчуть рідне дієслово –
Тож киньмо їх у вир неслави.

І віродімо мови плоть –
Хай кожним словом розквітає,
І, наче сам святий Господь,
Глибин душі щомить сягає!

* * *

Живе десь поміж нас Мойсей,
Що поведе вперед народ?!
Чи цей священний привілей
Не всім країнам шле Господь...

* * *

Живу в обнімку із вітрами,
Вплітаю долю в щастя храми,
Які цінують серця ніжність
Крізь час усе продажний, грішний.

Люблю схід сонця зустрічати
І заходу цілую шати,
Які диск сонячний ховають
За недосяжним небокраєм.

Вбігаю в буйних днів строкатість,
Стараюсь пиху їх здолати,
Яка то ганить і вбиває,
А то солодку пісню грає...

* * *

Живу, неначе могоканин,
Що сіє ніжність на землі,
Яка безчестям серце раниць,
І зморшки творить на чолі.

Шаную з юності свободу,
Спішу до щирості світил.
Долаючи щодення броди,
Жену блюзнірів з часу крил.

* * *

Живу повсякчас із Надією
Про чисту державницьку долю,
І серця стосильною Вірою
Вплітаю в рядки Честь і Волю.

Та *зрадних* верхів детективи
Кують нам нещирості грати.
Ми знищимо ці директиви,
Лиш треба з колін врешті встати!

* * *

Живу теплом свободи,
Яку дарує мужність
Майданного народу,
Що поборов байдужість!

* * *

Жило-було на світі сонце,
Велике, мов сто апельсинів.
Спішило вранці до віконця,
Де спала серця ніжна скриня.

І ворухився я у ліжку,
Неначе неспокійна мишка,
І сонця промениста дзига
В аорти крізь фіранки бігла...

* * *

Життя колючі ружі
Тривожать серце й душу.
То гнуть мене донизу,
То одягають в ризу.

Хай б'є цей часу камінь,
Душі і серця зріз,
Щоб ніс я дням осанну,
Незгод спаливши хмиз!

* * *

Життя насолода не згасне, не згине,
Допоки не всохне кохання ріка,
Допоки Твоїх вуст манлива калина
Мене чаруватиме, навіть гірка...

* * *

Життя пробуджені зернини
Крізь болі часу й хуртовини,
Неначе вічності рілля,
Викохують із нас Людину.

І ми, сотворені для щастя,
Не важно, хто якої масті,
Леліючи ростки життя,
Будуємо душі причастя!

* * *

Загруз світанок у туманах,
Жде сонця, а його немає.
Закрили сонце яничари –
Чиновництва пихаті хмари.

Не видно майже виднокола,
Але цю темінь ми поборем.
І буде сонце знов сміятись,
Бо спалить зрадництва Пілатів!

* * *

Задумуюсь над серць і душ ходюю:
Куди вони ведуть людське життя?!
І знаю: щоб не стали ми юрбою,
Серцям і душам мало каяття.

Вони з колін повинні врешті встати,
І м'язами своїх духовних тіл
Збороти загребущих супостатів,
Вітчизні вільних дарувавши крил!

* * *

Зажура і зневіра
Не ходять в моїх друзях –
Я серця спраглу ліру
Черпаю з квіту в лузі!

* * *

Закінчується літо,
А Ти, геть не зігріта,
Блукаєш в небесах.

Весни солодкі миті
Украв розлучень вітер –
Тож бачимось лиш в снах.

Стосунки в зиму вліті,
Морозами розбиті,
Вмирають на вустах...

* * *

Закутим у спогадів лати,
Із часом в жорстокій борні,
Доводиться часто блукати
У снах всеосяжних мені.

І в них до Тебе наближатись,
Торкатися стану Твого,
Й самотньому враз просинатись,
Позбувшись в цю мить усього...

* * *

Залицяюсь до Тебе у снах,
Наяву ж бо тремтить душа й тіло,
І не знає, що в мить цю сказати,
Хоч у грудях давно наболіло...

* * *

Заманливо у сад вуст зазиваєш,
І, мов беззахисна вербиченька, тремтиш,
Твої вуста, немов роса студена,
Хоча в обіймах, відчуваю, вся гориш.

А ті вуста, немов роса студена,
Бо завтра вже не звідиш Ти мене, –
Помчиш удаль на поїзді шаленім,
І нас навіки зустріч обмине.

Сьогодні Твої очі – вмерле море,
Виблискує в них полум'я гірке,
Яке мені пророчить вічне горе,
І спогадів зажурене турне.

А ті вуста, неначе сиротина,
Зовуть до себе навіть у журбі,
І лиш роси студеної краплини
Нагадують, що серцем Ти скорбиш.

Сьогодні Ти “гориш” переді мною,
Така жадана, ніжна, і сумна,
І знать не знаєш навіть, що від болю
В моєму серці теж горить струна.

А ті вуста, немов роса студена,
Бо завтра вже не звидиш Ти мене,
Помчиш удаль на поїзді шаленім,
І нас навіки зустріч обмине...

* * *

Замерзла Ти, затамувала подих
На роздоріжжі влєсливих вітрів,
Але їх дух, неначе хитрий злодій,
Тебе лиш зранив, полином “зігрів”...

* * *

Заповзято на світанку,
З чотирьох і до п’яти,
Свою пісню-оду ранку
Соловей несе в світи.

Та так мило і красиво
В нього спів виходить цей,
Ніби він завжди щасливий,
Цей завзятий соловей.

Спів цей лине лиш годину,
Бо уже після п’яти
Ворон кряче без упину –
Мусить соловей втекти.

Зате завтра на світанку,
З чотирьох і до п’яти,
Знову пісню-оду ранку
Буде соловей нести!

І ці співи солов’їні
Будять з року в рік мене,
Мов запрошують гостинно
В чародійство весняне.

* * *

За по́зирками голубого неба,
Що за Чумацьким Шляхом заховались,
Тебе шукає мого серця лебідь,
Бо в серці зустрічей сліди zostались

І сходять в ньому юною весною,
Долаючи років жорстоких брами,
І піснею душі, і дотепер живою,
До юності далекої звать храму.

* * *

Заради Те́бе живу на світі,
Крізь болі в серці спішу до літа.
Сміються роси, надпивши сонця,
Дарують сума́ в щодення гонці.

Моргає юність, мов божевільна,
І в снах блукає, мов той невільник,
Отих очиць, що не хватає,
І тої хати, що вже немає...

* * *

Заросився бісером світанок, –
Так і хочеться пробігтись навпрошки
По траві, яка звабливо манить,
Малювати в росах цих стежки.

* * *

Засіймо світ добра словами
Щоб воєн згинула стерня,
Щоби навіки поміж нами
Довіри прижилось зерня.

Щоб миру й злагоди причастя
Для сущих всіх на цій Землі
Непереборним стало щастям,
Щоб зогнили мечі й шаблі!

* * *

Заскучав за Твоїми обіймами,
Ти ж мовчанкою відгородилась.
Кров у серці хлюпочеться війнами –
Ти, мабуть, за любов не молилась.

Заскучав за Твоїми обіймами,
Серце в туги попало сільце,
Йому важко живеться у війнах цих –
Подаруй же надії слівце.

Заскучав за Твоїми обіймами,
Стежка зустрічей припорошилась,
Кров у серці хлюпочеться війнами –
Ти, мабуть, за любов не молилась...

* * *

Заснути клопоти душі не можуть –
Їх часоплин життя тривожить.
Вони кружляють, наче вихор,
В краях, де прижилося лихо.

А цих країв, де “крайня хата”?
У нас, на жаль, є забагато.
Тому й живе тривоги вихор,
Бо кожна “крайня хата” – лихо,

Для молоді ще держави,
Що вже не вперше губить славу.
Тому душа й не може спати –
Їй хочеться цю “крайність” рвати!

* * *

Збудіти серця і душі дух
І квіт, і сонце може,
Але чомусь держави подих
Цю душу не тривожить.

Чим більше отаких бездушних
Цвіте безплідно поміж нами,
Тим довше житиме у мушлі
Держава з мертвими гербами...

* * *

З грудей виймаю серце окаянне,*
Що не дало колись комусь тепла.
Та стук його в руках моїх востаннє,
Прохає, не лишать його крила,

Яке здебільшого любов творило,
Злітаючи у піднебесся чистий храм,
Де щирості і честі брало сили,
Які долали сірих днів бедлам.

Але чомусь його святу молитву
Під ноги кидали на грузлий брук,
Та зводилось воно душевним світлом, –
То ж хай у віршах оживе цей стук!

* * *

З дитинства гострокрилі ластівкі,
Ці передгрозя дивні птиці,
Літали над землею, мов зірки,
Цілюючи мої зіниці.

Вражали дивосвіт хлоп'ячий,
Будуючи гніздечок стрій,
Який і досі в селах бачу
На балках, крізь життя пирій...

* *грішне*

* * *

Зі щирою вірою в Бога
Долаєм щодення дороги,
Йдемо до духовних чеснот,
Багатству не дивлячись в рот.

Та раптом брехні колісниці
Спотворюють чесності лиця,
Вкриваючи зради морозом
Вбивають і совість, і розум...

* * *

Злетить увись державна мова,
Як серця дух і честі слово,
Любитиме свою державу.
Як даруватиме їй славу
Усяк, хто на землі живе оцій,
Хто серцем стане в український стрій!

* * *

Змінити одѣжину можна щодня,
Змінити же душу на іншу не можна.
Вона нам від Бога дається одна –
Її розвивати із нас *можже кожний!*

* * *

Зовсім тихою стала
Із роками хода
Тих річо́к, що з дитинства
Наповняли уста
Світлим смутком любові,
І вели від біди
У всесвітнє причастя
Серця жар крізь льоди...

* * *

Зо́лота блиск мене не бентежить,
Хіба що як витвір мистецтва.
Серце й душа мої не належать
Банкнотам, кажу без кокетства!

* * *

Зорепади поцілунків,
Наче щастя блискавиці
Шлють на губи присмак трунку,
В серці тьохкають, мов птиці.

На блаженства верховіття
Тіл агонія злітає,
І священним дивоцвітом
Пристрасть серць двох розквітає!

* * *

Зорі душі вічно юні
Із неба крилом співпрацюють,
Часу вчорашнє відлуння
У завтра дорогу торує.

Щастя земну пуповину
Горну повсякчасно до себе.
Інша – небесна частина –
В снах кличе, мов зраний лебідь.

Мушу обох їх любити –
Земну і небес вічних казку.
Спогад, любов'ю розшитий,
Вплітаю в рядків щирих ласку.

* * *

Зустрів Тебе –
І засіяло на душі,
І в серці загорілися вогні,
І стало дуже радісно мені,
І мчу я то на бистрому коні,
То птахою лечу в височині.
Бо Ти, єдина із усіх світів,
Душі моєї відчуваєш спів.

Зустрів Тебе –
І ледве не згорів...

* * *

Зустріч далека вокзальна
В серці бунтує повстанням.
Тінню пекучих розлук
Згадок напружує лук.

Лук той, натягнутий даллю,
Влучно стріляє печаллю,
Душу безжально тривожить,
Кличе у спогадів ложе...

* * *

Зустрічей політ
Через товщу літ,
Наче перший квіт,
Ніжністю тремтить.

Серце рветься знов
Із грудей оков.
На вокзал обнов
Зве його любов.

Навіть в пізню ніч
Не стуляє віч.
Серця дивний клич –
Клич мене щоніч!

* * *

Ідеальний спокій
в гаморі днів сниться
Небом синьооким,
сонцем, що іскриться.

Та душа, мов жайвір,
вічно метушиться,
Тож цей спокій гарний
серцю хай лиш сниться!

* * *

Ідентифікаційна мітка,
Немов тавро́ на кожную душу:
Із нею – ти в *надійній* клітці,
Без неї – жодних справ не зрушиш...

* * *

Іду вперед із часом у двобіі,
Кусючий піт скипає на чолі,
Але завжди любові ніжне слово
Висаджую в духовний зріз ріллі.

Торую до державності дорогу
З душі і серця зболених рядків,
В яких живуть і щастя, і тривоги
Минулих і майбутніх ще років...

* * *

Із неба в сувій хмар сповиті,
Похнюпливі зорі глядять,
Блідий місяць поруч їх світить,
Немов схарапуджений* тать.**

Вбиває душевну самотність
Похмура осіння пора,
Та свічки люб'язність і млосність
Зве серце на поле листа.

* * *

Із собою наодинці,
Поміж неба і землі,
Забігаю в вірш ординцем,
Та спішать в рядки жалі.

Від думок, що болем росять
Міокарда ніжний квіт,
Все білішає волосся,
І чорніє білий світ.

Історичні таємниці,
Що в огнях кували Волю
Й гартували Духу крицю,
Знову забуття жнуть долю...

* *переляканий*

** *грабіжник, злодій*

* * *

І мужчини плачуть,
Лиш не всі це знають.
Їхнє серце розстань
Неминуче красє.

Розставання муки
Гірші від неволі,
Тож і гине серце
Маком в дикім полі.

Але згодом зустріч,
Крізь розлук засіки,
Розливає в серці
Щастя чисті ріки!

* * *

І прóжиті літа,
і почуття незгасні,
Які, немов кутю,
світ цілували ясний,
Крізь чорних хмар журбу,
що висли над душею,
У вірш, немов мольба,
мчать ямбом і хорєєм.

* * *

Іскрометність Твоїх сонцєсяйних очиць
У моїм серці й досі весняно тремтить
І мені не дає по життю впасти ниць,
Хоча я колись думав, що це лиш на мить...

* * *

Квіти в травні засміялись
Веселковим дивоцвітом,
Трунку сонця наковтались,
Та й самі сонцями світять.

Як же з ними любо й мило
Йти весною й літом поруч.
Та й осіннім сонце-дивом
Їхні личка щастя творять!

* * *

Квітнуть в серці незабудки плоттю весен,
На вітрилах мрій несуть в блакить небес,
І душі стає так хороше й чудесно,
Наче дух її із праху зим воскрес!

* * *

Клекіт лелечий
Крізь літ ворожнечі
Хай нас об'єднає усіх.

Гордості плечі –
Держави предтеча,
Хай сіють навкрўг щастя сміх!

* * *

Клює безчасся безпардонно нас,
“Гнилі” політики, неначе ватерпас,
То “заходу”, то “півночі” цілують крила,
Хоча самодостатні, мають сили.

Можливо, ще свідомість в нас не та,
Яка веде до злету змах крила,
Що врешті-решт розправить гордо спину,
І стане правити державою – Людина!

* * *

Ключами летять журавлі,
Весною до рідної хати.
До рідної неньки-землі
Цей потяг довік не здолати.

Ключами летять журавлі,
Весни вічний подих дарують,
І сльози на щоках моїх
Цілюють курли-алілуя...

* * *

Клямка на хвіртці осінньої брами
Вкотре впустила від хмар телеграми.
Нудиться серце в калюжах бездонних,
Що наплодила дощів монотонність...

* * *

Коли історії продажна днина
Юрбу збирає на майдан,
То в ній немає жодної людини:
Юрба, мов вівці, збіглась на обман.

Коли історії велична днина
Народ збирає на Майдан,
То кожен з них – уже свята Людина,
Що тулиться до українських ран!

* * *

Коли не тішать навіть мрії,
Коли навкруг одні невдачі,
Не помирай у безнадії,
Молися Господу – Він бачить!!!

* * *

Коли по́стук серця і спрага душі
Не ходять на відчаю вічній межі,
А вперто долають незгод віражі,
Й боронять грудьми – *доброти* рубежі,

То за́вжди знайдуться і дяді і тьоті,
Які неодмінно їх “візьмуть в роботу”,
Скупають єхидно в єхидному поті
Шматочок добра, що цих серць є оплотом!

* * *

Коли стрічаю я у житі
Волошки погляд голубий,
Вона мені, мов небо, світить,
Але те небо є земним.

Цілую пелюстки тремтливі,
Що є одвіку вірні жити,
І попри літ холодні зливи
У парі вічно прагнуть жити!

* * *

Колись мені писався вірш,
Та слово дощ не римувалось,
А “хвоц” і “плоц” я не хотів,
І від цього мені не спалось.

А нині ось життєвий дощ
Нахабно гне додолу плечі,
І падаю я серцем сторч
У яму фальші й холоднечі.

Та я зборю цей підлий дощ,
Здолаю часу негарзди,
І скажуть друзі: “Ну і що ж,
Ти є життю своєму газда!” *

* *господар*

* * *

Колись ногами босими
торкався споришу,
А нині серцем босим
у рядки щоніч спішу.
Бо вже немає хати,
що була Собором,
Вже не ступлю
на споришевий килим двору.

Той босий біг,
що цілували чисті роси,
У снах схвильованих
до себе в гості просить.
І я біжу
в притомлені криниці часу,
І прокидаюсь вранці
зболеним Парнасом...

* * *

Колісниця грому
Доганяє лезо блискавиць
І крізь чорних хмар утому
Падає на землю ниць.

Вітрюган-бешкетник свище,
Гонить хмар ватагу,
Щоби промінь сонця віщий
Ніс життю звитягу.

* * *

Коріння душі минулим болить,
І серця аорти кигичуть:
Нарешті Майдан відродив духу Січ,
Який до Державності кличе.

Знов радістю сяють відкриті обличчя,
І в діжах сердець визріває вино,
Яке крізь Майдану оновлене віче
Відкриє до Волі і Честі вікно!

* * *

Кришталеві чаші лугових озéрець,
Чари білих лілій, глечиків сонця –
Юності святої вічні паралелі,
Будуть жити в серці святом до кінця!

* * *

Крізь брехливі часу ореоли,
І політиків продажних сутність голу,

Що грішми годують свої мізки,
А народу кидають огризки,

Вже не чути віщий спів зозулі –
Все частіш до себе ворон тулить...

* * *

Крізь часу карусель пістряву,
Вдягнувшись в підлабузництва неславу,
Політики у маскарад-костюмах
Ведуть себе, мов потойбічні гуни.

Їм не потрібна ненька-Україна,
Вони би матір знищили і сина,
В яких серця турботливо дзюркочуть
За України полум'яні очі.

* * *

Купаймо в кольорах слова,
Щоби вони увисьь злітали
Веселкою на небеса
І настрій серцю дарували.

Вдягаймо кожне слово в колір
Поваги, честі і кохання,
Щоби незгод зникали гори,
І сонце спіло на світанні.

Даруймо чистих слів криницю
Крізь політичні трісканини,
І з *Мовної роси-Світлиці*
Будуймо справжню Україну!

* * *

Купайтесь душею,
у росах сумління і честі,
І щиро підносьте її
на добра Еверести.
Даруйте від серця
ласкаву усмішку і Слово,
І світ навкруги вас
сіятиме завжди святково!

* * *

Купідон* мене примітив
І щомить пускає стріли
В серце, що весною світить,
Що Тобою “загорілось!”

* * *

Кухоль рос на світанні
Назбираю на квітах
І Тобі, моя панно,
На лице зіллю світле,

Щоб найкращою в світі
Воно квіткою стало,
Й сонце щастя щомиті
Цю красу цілувало!

* бог кохання у дав. Рим. міфології

* * *

Лиш відверта сповідь серця,
Що біжить в рядків алеї,
В серці іншому озветься
Сяйвом теплих акварелей.

Лише дух добра і честі
Крізь підступні часу скелі
На життєве перехрестя
Ступить поруч менестрелей!*

* * *

Лиш паростки любові і добра
Приглушать сходи підлості і зла.
І людяності виросте доба –
Від зла залишиться лише зола!

* * *

Лиш усвідомивши, хто ми насправді є,
Національні вшанувавши інтереси,
Та з гордістю представивши лице своє,
Ми перед світом Нацією скреснем!

І згине меншовартість й другосортність,
Той другом стане, хто відвертим справді є,
І серця заспокояться аорти,
І стане цілісним державності кольє!

* той, хто оспівує кого, що-небудь

* * *

Люблю життя полин –
Гіркий, солодкий, всякий,
Що серце полонив,
Мов емоційний ятір.

До аркушів-листочків
Він зве щомить, неждано,
І сіється в рядочки
Прещіро, без омани.

Спішить душевне слово
І в ніч, і на світанні.
Якщо його не зловиш,
Листків пустують стайні!

* * *

Люблю прихилитись до неба
У миті душевного смутку,
Насправді ж це значить – до Тебе,
Незгасна моя Незабудко!

І хай сивина вже цілує
Мої розхвильовані скроні –
Ти й досі мій біль не заснулий
На серця пекучих долонях...

* * *

Любові жар безмежний
Повсюди нас шукає:
З ним будьте обережні –
Він зради не прощає.

Любові чисті крила,
Мов по́клик журавля,
Дарують серцю сили
Й воно, мов немовля,

До обр'ю злітає
Крізь зустрічей вікно,
І веснами світає,
Надпивши стріч вино!

Та якщо крил цих зради
Торкається вогонь,
Вони в гіркій досаді
Сивіють біля скронь.

Любові жар безмежний
Повсюди нас шукає:
З ним будьте обережні –
Він зради не прощає...

* * *

Любовного трунку в долонях по вінця
Тобі принесу на світанні,
І вже нам не бути, повір, наодинці,
У цьому священному травні.

Який нас колись, молоденьких кульбабок,
Одне в одного закохав полум'яно,
І ми, наче ті екзотичні кольрабі,
Пили вуст напій пресолодкий до ра́на.

Любовного трунку в долонях по вінця
Тобі принесу на світанні,
І вже нам не бути, повір, наодинці, –
Ми будемо жити коханням!

* * *

Любо і мило жити на світі,
Як по́стук серць в одне ціле є злитий.
Любий і милий подих Твій ніжний –
Мій неповторний, чистий підсніжник.

Любо і мило світ увесь квітне
В чистих очицях, зоре-блакитних.
Любий і милий усміх Твій щирий,
Що серце й душу губить у Лірі.

Любо і мило, чисто і світло
Поруч з Тобою, ясочко світла!

* * *

Маревіє на дюнах років,
Край життя неозорого поля,
То полин, то солодкий біг днів,
Що впряглися навік в серця долю.

Залітає крізь часу бедлам
У листків пресвяті таємниці,
Та лежить у шухлядах цей крам,
Злитий з чистого серця криниці.

* * *

Мене збудила вранішня зоря,
Що сонцем зветься вже мільярди років,
І я, мов щойно вроджене дитя,
Топтав у майбуття непевні кроки.

Коліна ще мої тулилися додолу,
Та серце цілувало ширий ранок,
І щойно я народжений, і кволий,
В майбутність біг, не вірячи в омани...

* * *

Менестрелі* – це моя рідня
У якомусь енному коліні.
Знає цей секрет душа моя,
Знають вени серця, від ран сині...

* той, хто оспівує кого, що-небудь

* * *

Мій внутрішній простір у серці й душі
Захований від небезпеки,
Яка жде його на бездушся межі,
Де щирості й честі не призначений клекіт.

Мій внутрішній простір, неначе дитя,
Що слова не знає *омана*,
Чекає терпляче свого майбуття,
Де *щирості* буде пошана.

Мій внутрішній простір – то сила небес,
В яку безперечно я вірю.
І той, хто торкнеться поезій чудес,
Не згине повік в безнадії!

* * *

Многостраждальну стежку долі,
Що буревій руйнує часу,
Топчу до честі аналоя*
У парі з чесності Парнасом.

Душі же аналой людської
Живе в мені, в тобі – в *Людині*.
І всяк, хто шлях до честі творить,
Не стане серцем на коліна!

* спец. похилий церковний стіл

* * *

Молімося за Україну,
Замолюймо чужі провини.
Бо як не ми, то хто це зробить,
Хто Славу й Честь її відродить?!

Молімося відкрито й щиро
За нашу світлу Батьківщину.
За Мови зранені вітрила
Гуртом всі Богу помолімося.

Молімося святі і грішні,
Хай нас почує сам Всевишній.
Бо у пошані не байдужість,
А щирість, чистота і мужність.

Молімося за Україну
Народом *гордим і єдиним!*

* * *

Моя душа, з народження оголена,
Розхристаною не була ніколи.
Вона із квіту ніжності сотворена,
До щастя бігла крізь одчаї долі.

То плакала, а то сміялась,
До сонця говорила: “Здрастуй”.
І завжди у рядки вкладала
Любові чистої причастя.

* * *

На аркушах паперу розіллю,
Немов у вічності ріллю,
Душі і серця ніжні зорі,
Які любов до Тебе творять.

І Ти ізнов прийдеш посеред ночі,
І розцілюю я Твій стан дівочий.
І ми вмирати будемо в нестямі,
І тінь розлук розтане поміж нами.

Настрій...

Не хочу, звиняй, Тебе чути,
Навіть крізь спраглу любов,
Лиш міцно бажаю заснути,
В Тобі прокинувшись знов.

І хай наших серць дорога
Забігла в щодення чебрець,
Ми зборемо часу тривоги –
Життєвості мій острівець!

* * *

Натюрморт, найгарніший у світі –
Твої груди в покосах отав,
Мені й досі у снах щемко світить –
Його в юності я змалював.

* * *

Не зупинися, часу човен,
На роздоріжжі правди і брехні,
Спрямуй свій кіль в фарватер Мови,
Що гине у продажницькій борні.

Огранься цим духовним скарбом,
Який спішить крізь товщу літ
І похвалі та шани вартий,
Бо це – державотворчий квіт!

* * *

Не смій про любов говорити,
Як сам її справжність не знав.
Любові довірливі квіти
Не втоптуй в зрадливості став.

Її, сонцесяйну богиню,
Гордливо у серці носи.
Хай злет її час не зупинить
До вічного квіту весни!

* * *

Не схибить думкою і словом
Ніколи мамина душа.
Її сердечне дієслово
До нас з любов'ю поспіша.

Цінуйте і шануйте маму
Не в день народження – щомить!
Бо й не зогледитесь, як раптом
Її серденько відлетить...

* * *

Нечепури-тумани
Розляглись на світанні,
Пеленають в нещирість
Серця втомлені крила.

І тягну я долоні
Крізь туману припони
У небесну нетлінність,
Де спить сонця проміння.

Раптом сонячний зайчик
Доторкнувсь серця пальців,
І ми вдвох з ним у парі
П'єм нового дня чари!

* * *

Нічого в світі марного немає,
Тому добро́ із часом виживає,
А підлість, мов непотріб, помирає:
За дії Бог нас любить і карає.

Живуть серця у радостях і муках,
Простягає до них брудний час руки,
Наспіває наживи зрадні звуки,
Але серця долають зваби стукіт!

Новий рік

Рік черговий укóтре відлітає
Із болями і щастям вдалечінь.
Та ми в Новий із радістю вбігаєм,
Ждучи Різдвяних дзвонів передзвін.

Іще старий рік поруч, недалеко,
Але Новим вже дихає кутя.
Ще наче вчора відлетіли вдаль лелеки,
Та їх прильотом повниться душа!

* * *

Ну й характер, мов стерня,
Хтось сказати може.
Ти ж довірся – і коня
Матимеш – все зможем!

Тільки не топчи його –
Навіть ненароком.
Доб'ємося усього
Лише пáрним кроком.

...А характер не стерня,
Сама згодом скажеш,
І мене, горобеня,
Наче медом змажеш!

* * *

Оаза щастя і краси –
Побачень чисті грані.
Насна́жений ковток роси –
Цілунок на світанні.

Піднесеність на цілий день
Ніч пристрасна дарує.
І серце, сповнене пісень,
Світ навкруги цілує.

Усе йому є до снаги:
Робота, вітер, друзі.
І навіть дощ є дорогим,
Бо Ти із ним теж дружиш.

Усміхнених очей блакить
Схвильовано ловлю,
І серце тьохкає щомить:
“Віть-віть, люблю, люблю!”.

* * *

Обсіли осінні дощі,
Притушують серця вогні.
Та пульсу схвильовані дзвони
До весен витьохкують гони.

І лебедем ніжним душа
До віммрша щомить поспіша,
Що сутність мою охопив
З юнацьких замріяних днів!

* * *

О доле, яка ж ти красива,
Хоча я не завжди щасливий.
Та хочу в цілунках купатись
І юним тобі посміхатись.

О доле, життя куртизанко,
Мене ти вбиваєш щоранку,
В якому я хочу поспати,
А ти зі снів гониш Пілатом.

О доле, мій біль і розрада,
До тебе спішу на пораду
Між спраглих років берегами,
Де маниш в міжхмар'ї зірками.

* * *

Озоветься на часу межі
Наших зустрічей радісна спека,
І крізь долі терпкі рубежі
Буде поруч із нами стріч клекіт.

В сплесках серця крізь товщу століть
Оживатиме юності казка,
Розриватиме вени на мить
Полохлива, пронизлива ласка.

* * *

О любко мила,
як божественно Ти йдеш,
І крила рук своїх
лілеями несеш.
О любко мила,
найчарівніша у світі,
Ти вище сонця
в моїм серці світиш.
О любко мила,
чиста і свята,
Не забирай
любовного вина,
Яке щомить веде
крізь будні у свята.
Не дай торкнутися
зневіри дна.

* * *

Ореол поцілунків
З вуст, мов мед живодайних,
Наче сон, повний трунку, –
Моя сонячна тайна.

Ти мій ангел земний.
Я з Тобою злітаю
До схвильованих мрій
Велелюбного раю!

* * *

Ось ранком росами упала
Вчорашня сонця теплота,
І молодюсінька отава,
Немов безкриле ще пташа,
Новому дню готує славу –
У росах вся її душа...

* * *

Ось ранок на Твоїх вустах,
Немов любові вічний стяг,
Промінням сонячним тріпоче
І ніжних слів мені шепоче.

І я встаю о цій порі,
Бо в серці полум'я горить.
І наших вуст бентежних море
Любові океани творить.

І день попереду щасливий
Здіймає в небо серця крила,
І я зі щастям на вустах
Літаю в ньому, наче птах!

* * *

Осягання Тебе,
 крок за кроком, щодень,
Шлях манливий терпкий,
 крізь розлучень терен.
Осягання напій,
 до безумства хмільний,
П'ю спрагливо щодень
 і співаю пісень!

* * *

Очей Твоїх по́зирк,
Мов льон, синіх-синіх,
Мене вириває
Із буднів пустині.

І ввись я злітаю,
Б'ю сірості камінь,
У вірші вплітаю
Любовності гами!

* * *

Очима серця споглядаю час,
А він, неначе ватерпас,
Мене то нагинає долу,
А то пісень шле дух здоровий.

Та попри все я на коні
Крізь хмари в сонячні мчу дні,
Бо навкруги земля моя,
Бо поруч усмішка Твоя!

* * *

Очиці небесно-блакитні
У снах докоряють мені,
Що я, перемріяний квітнем,
Не згадую їх навесні...

* * *

Пахне життя пульс любов'ю
Від всіх, хто красивими є!
В аортах хлюпочеться кров'ю
Щодення спрагливе моє.

Пахне життя пульс весною,
Сонця Твоїх спивши зіниць.
Росою кохання рясною
Зве трунок терпких вуст-суниць!

* * *

Переборімо у серці зневіру,
Постаньмо єдино в жорстокій борні,
Яка агонічно конаючим звіром
Нас прагне залишити в рабськiм ярмі.

Настав час урешті збирати каміння
І час вибиратись із купи золи,
Щоб славне, та ще молоде покоління,
Ізнов не зайшло в колію кабали!

* * *

Пишнобарвний натюрморт
вєснонька малює,
Цей духмяності узор
серденько чарує.
Всепроникність весняна́
роздирає вени,
Знов у грудях стугонять
залицяння гени!

* * *

Півжиття до учора я випив,
Осяваючи дні щастя криком.
Крізь світанків солодкі вуста
Біг з любов'ю у лоно листа.

Ця любов через часу незгоди
Неодмінно вела до свободи.
Та однині життя заметіль
У рядки заплітає лиш біль...

* * *

Підступна й продажна клоака
Мою Україну зжирає,
Яка в часі зраненим злаком
До сонця крізь хмари злітає.

Її, вічно зболену душу,
Круки обсідають нахабні,
І серце державності крушать
Двомовності з'їджені граблі.

Та вирвемось ми із полону
Підступних й продажних багать,
Бо серць волелюбні долоні
Соборну виковують рать!

* * *

Плаче небо над Вкраїною,
Мре в ганьбі своїх синів,
Що продажною родиною
В ногу йдуть в строю катів.

Плаче небо, аж здригається,
Від ненависних громів,
Що в зневазі розливаються
З вуст запроданців-круків.

Плаче небо, та з-за обрію
Промінь сонця розквіта,
Славу України скроплює,
Сіє гордість на вуста!

* * *

Повірмо в незнищенність Мови,
Відкиньмо в небуття обман,
Який продажним лихословом
Завис над нами, мов тиран.

Молімось Мові у молитвах, –
Вона ж бо наша вічна кров.
Борімося за неї в битвах,
Даруймо їй свою любов!

Поезії

Любові у серці затісно,
І ллється з його пульсу пісня.
Затісно у серці любові,
І мчить вона щирості словом
Крізь часу кусючі “дрібниці”
В рядочки схвильованим кличем.
З рядочків тих вірші гуртує,
І шле в них отій алілуя,
Яка є життя мого бог,
Мій ангел і святість тривоги!

* * *

Поезія то є молитва
Душі і серця до небес,
Де проживає Бог всесвітній –
Творець усіх земних чудес!

До тих чудес і я тулюся,
Запряжений в Парнаса плуг,
І спрагло чистоті молюся,
Тримаючись за честі пруг.

* * *

Поему красиву про долю щасливу,
У юності думав на аркуш укласти, –
Правдиво і сонячно, щиро і рясно.
Та роки промчались і зникла красивість,
Літа́ зачорнили листок, що був білим...

* * *

Кожному селянину

Полюби усіх навкруг,
Мов себе само́го,
Запряжися в честі плуг
І будуй дорогу
До любові і краси
Не лукаво – щиро.
Хай любовний дух роси
Скропить війни миром!

* * *

Поміж дощами промінь сонця
всміхається мені,
З небес чарівного віконця
нашіптує пісні.
А то спішить в мої долоні
і тихо й мирно спить,
З дощів похмурого полону
приносить щастя мить.

* * *

Порфіра осінніх пейзажів
Вогнями висить навкруги,
Та згодом красне́нько приляжуть
У вірші цих днів корогви.

Поки що ж душі й серця очі
Ковтають оцю дивину,
І в їхніх глибинах хлюпоче
Пейзаж чарів-барв осяйних!

* * *

Поспішаю додому
Крізь буденності втому,
П'ю оскал блискавиць
Й мертвим падаю ниць.

Та проходить утома,
І я зранку ізнову
Блискавиць шал шукаю,
З ними поруч літаю!

* * *

Похрипли півні на світанні,
Виспівуючи сонця злет.
Воно ж крізь дощове повстання
Не чує їх дзвінкий сонет.

Похриплі півні закуняли,
Їм сниться сонячний гарем.
А кури, півнів що заждались,
Блукають мокрі під дощем.

* * *

Поцілунків диво-трунок
На вустах не застигає,
Крізь роки на серця струнах
Дивну пісню виграває.

То піано, а то ф́орте,
Грають серця струни.
Ці пронизливі акорди –
Днів юнацьких ру́но!

* * *

Пригадалось, як ми цілувались,
Пригадалось, як ранки світали.
Пригадалось, як ми були юні
І гойдались на зустрічій струнах.

А сьогодні і сонце в печалі,
Бо забуло, як ми цілувались.
Та оте щире юні відлуння
Не згубилось в минувшини дюнах!

* * *

Примхлива пані-осінь
В сріблястому колоссі
На скронях спочиває,
В дні зимні зазиває.

Та весен силуети
Дарують серцю злѣту,
І мчить воно до маю,
Через морозів зграї!

* * *

Принцесо моя сонцесяйна,
Трояндо пречиста, тремтлива,
Моя найпрекрасніша тайно,
Спасибі за миті щасливі.

Спасибі за щире купання
В очах Твого серця-лампадки,
Спасибі за духу світання
У найпотаємніших згадках!

* * *

Пройшли дощі після спекотних днів,
Зігнали з трав сухий пожовклий гнів.
Природа в другу молодість вдяглась –
Зазеленіла, до небес звелась.

В житті також, щоб зник образи гнів,
Що в серці і душі вогнем засів,
Потрібен дощ-всепрощення з роси,
Що змиє гнів з кохання полоси!

* * *

Проміння сонячне прокльовує світанок,
Туманистих гардин вмиє худнуть крила,
І кінь баский, світловолосий ранок,
Нового дня розвішує вітрила.

Світлішає на неба виднокрузі,
Навкруг пісні лунають солов'їні,
І ми із ранком вже найперші друзі,
Вдаль утікають смутку сірі тіні!

* * *

Поцілунків медок світлим раночком
Ти даруєш мені, рідна панночко.
І я мчу в білий день зачарованим,
Його спрагу п'ю серцем схвильовано!

* * *

П'яних цілунків зливу
Несуть уста Твої,
І цей нектар-огниво
В побачень зве гаї.

Вогонь тих поцілунків
Відкрив єднань світи,
В яких межа стосунків
Не знає простоти.

Крізь снів першооснову
І ночі міражі
Тебе торкаюсь знову
На спаленій межі.

* * *

Років не загуслий ще мед
Дарує від серця сонет
Незнаному й досі поету,
Що крила готує до злету.

Крізь хмари і нетрі він мчить,
Шукаючи ніжності мить.
І в долі тумані густому
Щораз вірить фарту земному.

* * *

Серце часто біжить навздогін
За тією, що ро́ки украли,
І звучить в ньому юності дзвін, –
В ритмах тих поетичне начало.

Серце за́вжди спішить до весни,
Бо краси мить йому небайдужа.
Попри будні і каверзні сни
Воно щиро із ніжністю дружить!

* * *

Синьооку тернову любов
П'є мого серця здіблена кров.
То п'яніє від зваби губ-ягід,
То вмирає, не спивши їх спраги.

Та завжди ця любов сокровенна
До життя зве скуйовджені вени.
Тож біжу я до неї крізь дерті,
Бо не можу із пам'яті стерти...

* * *

Слава Богу, що співи я чую
Хай вже втомлених в вечір птахів,
Що співають дзвінке алілуя
Усевишньому – світ що створив.

Слава Богу, що рвуть ще секунди
Мого серця схвильований біг,
Що воно рве навпійл спраглі груди,
Що весна переборює сніг!

* * *

Сніг січе морозний смерті помелом,
Загорає в непроглядну павутинь.
Але серце рве цю холоднючу тинь,
Бо про Тебе спомин обгорта теплом.

І вперед крізь сніговії я іду,
П'ю любові життєдайної струну,
Що наспівує немеркнучу весну
Й відганяє вдаль непрохану біду.

* * *

Сонцями виблискують очі,
В пожари звуть губи дівочі,
І тіл розхвильовані плоти
Кохання торкаються лоту.

Єднання порив грає пісню,
Серцям у любові цій тісно,
І неба вечірнього стелі
Зірчасті несуть акварелі!

* * *

Сонця вогнеликий жар
Шанс життя всім на Землі дарує.
Якби не його пожар,
То усе навкруг було би все*.

* даремно, марно

* * *

Спішить за мною
осені прудкий гонець,
Розчісує волосся
срібний гребінець.
Та все частіше
крізь років минулих стужу
Душа чимдужче
з подихом весняним дружить.
Малює на гардинах снів
Твій силует,
Рядком схвильованим
вплітається в сонет.
І цокають у скронях
зустрічей підкови,
Бо лиш з Любові
виростає щире Слово!

* * *

Спішу я вірш творити –
це рок мій і судьба.
Йду напівмертвим в житті,
хоч звуть в життя хліба.
У серці виростає
сполохана доба,
Мелодію днів грає
літ зламаних гарба...

* * *

Сорока над злодієм кожним
скрекоче,
Свої приховавши
грабіжницькі очі.
Багато хто з нас
є із роду сорок –
Злодійством до щастя
торує свій крок...

* * *

Стежки́ в снах визи́раю
Крізь кетяги туману
І гину те́рпко в жалях,
Що ятрять серця рани.

З очей твоїх сльозину –
Біль зради – надпиваю,
До тебе серцем лину,
Твоїм дитям світаю.

Тебе вперед зову я,
Моя Вкраїно, мила –
Хай Волі “алілуя”
До злету зродять крила!

* * *

Ступімо на стежку Взаємоповаги,
Ступімо на стежку Любові і Честі.
Віддаймо Державі сердечну Повагу,
Від скверни очистьмо Душі перехрестя!

* * *

Сумує ранок у туманах,
Молочно-димних, прегустих,
Не тане тінь нудних фіранок,
Не сходить сонця жовтий диск.

Та згодом цих туманів парус
Безслідно зникне в нікуди,
І сонця золотаві чари
Розтоплять хмурості сліди!

* * *

Сутність Мови невичерпна
В Націю народ єднає,
Крізь століть продажних скверну
Рідним словом оживає.

Але мовні посіпаки
Рідне Слово шлють у терни,
А чуже вкривають “лаком”,
Тож рве груди біль нестерпний.

* * *

Сходить ранок солов'ями
І бентежить душу,
І прощаюсь я зі снами –
Гамір мрії крушить.

Але вбїгши в день бурхливий,
Я спішу до Тебе,
П'ю Твій усміх сонцекрилий,
І лечу, мов лебідь!

* * *

Схрипли солов'ї
за довгий ранок,
Сонця схід ждучі
крізь дощовий світанок.
Щиро так співали,
незрадливо,
Що з'явилося раптом
сонцелике диво!

* * *

Сьогодні вечір ніжно дихав,
А Ти ввірвалася, мов вихор,
І для грози відкрила стріху.

А потім стало все так тихо,
І ми навшпиньках цілувались,
І часу знов було нам мало.

А навкруги уже світало,
Та ми цього не помічали,
Бо в поцілунках ввись злітали!

* * *

Сьогодні сонця неповторна злива
З Твоїх очей сміється хтиво,
І я душою роздягаюсь,
В Тебе закохано влюбляюсь.

А Ти втікаєш, наче птиця,
Не встиг на Тебе надивиться.
Та через призму днів і літ –
Ти мій незгасний первоцвіт!

* * *

Танцює-пурхає над квітом
Метелик пречудовий,
Зливається в єдине, цвітом,
Дует цей пурпурівий.

Ще яскравішими стають
Метелик й квіт цей в парі
І серцю та душі несуть
Живі, розкішні чари!

* * *

Твої очі – бездонне волошкове небо.
Я купаюся в них і взнаю
Усе більше про Тебе.

Твої губи – хмільний, життєрадісний трунок.
П'ю з них дивний узвар,
І співають душі й серця струни.

Твої руки – лебідки тремтливої крила,
В їх обіймах знаходжу
Цілющі життєвості сили.

Твоя сутність – до щастя святкова стежина.
Будь загадкою вічною,
Рідна, кохана жоржино!

* * *

Ти ж не живи
в часі брехні й задухи,
Без волі в серці,
й гордості вогню.
Бо що життя є
без душі і духу?
До тебе,
що впає духом, говорю!

* * *

Тіла спліталися, мов пальці рук,
Вуста вустами шаленіли,
І серць сп'янілих дивний стук
Кував любові спрагли крила.

Злітав над часу сніговієм
Крізь хмарність в сонячні блакиті
І світлу дарував надію
У вічному єднанні жити!

* * *

Тіні розлучень
і зустрічей сонце –
Вічні суперники
в жадібній гонці
До короваю
святої Любові
Крізь чари сонця
і хмари тернові...

* * *

Тісно у грудях
чуттям сокровеним,
Рвуться вони
з потаємних глибин
Слів щиросердих
святим одкровенням
Крізь поцілунки
і часу полин!

* * *

То гину в брехливості часу,
То мрій зводжу іконостаси,
А то, мов безкрилий лелека,
До ганку спішу крізь днів клекіт.

Цей ганок бездумно розбили,
Хоч він дарував серцю сили –
З побачень мене зустрічав,
Парним молоком частував.

А нині, крізь снів душних спеку,
І часу бурхливого скрекіт,
Той ганок – всесвітності герб,
Рве серця аорти, мов серп...

* * *

Торкається грудей моїх
Задавлена печаль,
І сумніть наростає в них –
Та я збору цей шал!

* * *

Торкнулось полум'я очей Твоїх
Моєї туги серця гордівливо,
І я надпив, немов жаданий гріх,
Їх сонцесяйне і хмільне огниво.

І вирвалася туга із грудей
На благодатні весняні долоні, –
Її спалила сонячність очей,
В яких я раптом побував полоні!

* * *

Тривожний обрій, пурпуровий
Кує на ніч мороз здоровий.
Черлений, пурпуровий обрій,
Попереджає: “Будь хоробрим,

Вночі, а особливо вранці,
Коли мороз танцює танці”.
Моргають зорі таємниче,
З морозом поборотись кличуть!

* * *

Тюльпанів полум'я весняне,
Червоне, чи жовтогаряче,
Не гріє серце душ незрячих, –
Їх лиш вогонь наживи манить...

* * *

У кожнім вірші пломеніє серця слід,
Який крізь пам'ять відлетілих літ
Преніжним словом доторкається чола,
Неначе квіту радісна бджола.

Той серця слід то солодом, то сіллю
Присмачує щоденності похмілля,
Яке майбутності буде шати
Із вірою в любов святу, крилату!

* * *

У круглій чаші небозводу,
По вінця зорями доспілій,
Блукає ніч, сумна заброда,
До сну мій мозок вперто хилить.

А він, притомлений думками,
І тужно сп'янений минулим,
Блукає гордо між зірками,
Що ніч у чашу приманила...

* * *

Укупі зорі, мов курчата,
Під місяця крилом зібрались,
А ніч, немилосердна мати,
На них жене суцільні хмари.

І ця немилостивість ночі
Печаль насіює на очі,
Бо серцю хочеться вбачати
Зір усміх крізь прозорі шати.

* * *

У настрій знов прибігла осінь
І в душу принесла сльоту,
І серце у кульбабок просить
Сум розділити й самоту.

Щоб крізь негоди повний кухоль
Пробилось сонячне лице,
І піднялося серце духом,
І сяяв щастям світ оцей!

* * *

Уранішнім радісним співом
Крізь ніжний туман мерехтливий
Мій розум, іще напівсонний,
Щомить соловей п'янок томить.

Щороку цей спів спозарання,
Мов ода святому коханню,
У травні і червні квітчастім
Дарує солодку мить щастя!

* * *

Усе життя мчить навздогін
Любові чистий передзвін,
Що в росах юності купався
І в серці назавжди зостався

Твоїм усміхненим обличчям,
Що в снах до себе ніжно кличе,
Неначе сонцелюбний сонях,
Шматочком сонця на долонях!

* * *

Усе навколишнє:
ліси, поля, і ріки,
Політ метелика,
і крапелька роси –
Нам Усевишнім
пóдано навіки,
Лиш бережімо
цей прекрасний світ краси!

* * *

У словесний занурившись грим,
Продукують фальшиві цитати.
Я ніколи не стану таким, –
Мені щирість завжди буде святом.

Ніжним маком я краще згорю,
Чи кульбабою злину над світом,
Щоб душі сонцесяйну зорю
Донести вічним папороть-квітом!

* * *

Усміхнене весняне сонце
В ніч відкриває снам віконце,
Які окрилено лоскочуть
Мій сонний мозок серед ночі.

В тих снах ізно́ву вуст п'ю трунок –
Несмілий перший поцілунок,
І прокидаюсь серед ночі –
Боюсь, що всмерть сні залоскочуть.

* * *

Хилитається туманами світанок,
Промінь сонця шле свій перший стяг,
За хвилину вступить в силу ранок,
Треті півні знову засурмлять.

І воскресне сонце жовтизною,
Що зборола ночі темний шал,
І запахне навкруги росою,
Зазвучить пташиний спів-хорал!

* * *

Хоча вже скроні лижуть снігу хвилі,
І все густіє сива ця пурга,
Та ще любов'ю серце повне сили,
Бо є від роду вірний їй слуга.

І хай його жде завтра обстріл граду,
Нехай хмеліє в грудях буревій,
Воно не зрадить лози винограду,
Що в осінь повні соковитих мрій!

* * *

Ходять урочисто квіти лугові
По схвильованих аортах серця,
Пульс його вплітають в щастя корогви,*
Миттю в'януть, куплені з відерця.

В тих відерцях є несправжності любов,
Хоча квіти в тім невинуваті,
Бо найбільш хвилює чисту серця кров
Квіт на корені – найвище свято!

* прапори

* * *

Час від часу думаю про Час,
Що життя і смерть несе невпинно,
І немов всесвітній ловелас,
Гне додолу наші ніжні спини.

Та життя фантомність і міфічність
Зве мене до Часу кабінету
І морщинок додає обличчю
Крізь секунд зрадливі силуети.

* * *

Чистий, ніжний, несміливий,
Наче сонце весняне,
Той найперший поцілунок
В снах і досі зве мене

У солодке лоно щастя,
Горне в пахощі отав,
В солов'їні диво-трелі –
Повні неземних октав.

Чистий, ніжний, несміливий,
Наче квіти весняні,
Той найперший поцілунок
Сниться солодко мені!

* * *

Чорними шторами ночі
Затінені вікна квартири,
Зір перелякані очі
Ледве крізь штори ці зірять.

Місяць, нічний волоцюга,
Спить за хмаристості пругом,
І лише полум'я свічки
Служить мені вірним другом!

* * *

Чорніше зла є тільки зрада,
Світліше сонця є добро.
Пройди життя любові садом,
Сій навкруги добра тепло!

Хто відчуває на долоні
Росиночки серцебиття,
Той проживає у полоні
Добра й любові все життя!

* * *

“Чужинці”, без душі і духу,
Гниліші прийшлих яничарів,
З нутром злобивої ядухи,
Що із безбатченків отари
Загиджують свою ж державу,
В бруд топчуть її честь і славу...

* * *

Шануймо криницю Мови,
Шануймо криницю роду.
Себе усього, аж до споду,
Купаймо в духовності водах.

Серцями виношуймо Мову,
Щоб знали її в усім світі.
Сонцями, що з душ наших світять,
Творім Україну щомиті!

* * *

Шелест листя і бджоли дзижчання,
Спів пташиний і метелика політ
Є з одвічною природою єднання
І дорогою в пречистий ніжний світ.

Світ, в якому душ і серць пориви
Журавлиним строяться ключем,
Що весняним і осіннім дивом
Зроджує у грудях спраглий щем.

* * *

Щиросердно вливаю в рядки
Пульс романтики серця й душі.
П'ю спрагливого часу повітря,
І вперед лечу лагідним вітром.

Сокровенне вливаю в рядки,
Лише жаль, що вони сплять німі,
І майбутність, жадана і світла,
Цвітом-папороть саяно не квітне.

* * *

Щозіму сняться роси світанкові
На тлі пахучих лугових отав,
І вічно сняться очі волошккові,
Які безмежно я колись кохав.

О, як же тужить серце за Тобою,
Немов у ньому горлиця живе,
Не можу вдіяти нічого із собою –
Прости мене, пробач мене за все.

Смак поцілунків, скроплених росною,
Ношу у серці, наче оберіг,
І опиняюсь, вражений весною,
На перехресті втрачених доріг.

О, як же тужить серце за Тобою,
Немов у ньому горлиця живе,
Не можу вдіяти нічого із собою –
Прости мене, пробач мене за все...

* * *

Юності світла колиска,
Чисті, святі почуття,
Ходять десь тут, зовсім близько,
Дарять живі відчуття.

Спогадів низку листаю,
Строю в минуле мости,
Серцем й душею вертаюсь
В дні, де була поруч Ти!

* * *

Я вірю, що настане час,
І в Україну із усіх світів
Онуки й діти прилетять,
І їй дарують дужих крил

До Волі журавлем злетіти,
Зборовши скигління синиць,
Й летіти в єдності над світом,
Не впавши поодинці ниць!

* * *

Я в любові Тобі зізнаюся,
За розлук вибачаюся гóри,
Вірю в те, що разóm бути мусим,
Що пречистий кохання гімн створим.

Зустріч буде для нас в нагороду,
І в любові ми будемо злиті,
І розлук утече вдаль негода –
Ось побачиш, нам сонце засвітить!

* * *

Я волею ніжної зваби кохання
Із юні в полон його трунку попався,
І серця пульс чистий тремтливою ланню
Навіки у цих берегах зостався.

Ось так і живу у полоні пресвітлім
Незгасного чистого трунку кохання,
Яке і донині нев'янучим квітом
До себе зве спрагло у снах на світанні!

* * *

Я в пульс життя
Дух серця заплітаю,
Щоб сотворить рядочків небокраї,
В яких живуть минуле й майбуття,
І чиста й сонячна душа моя.

Я шал життя
Щомиті заплітаю
Солодкомрійними устами
У віршів серцевіну чисту
Крізь часу бездуховне листя.

Я весь вином життя,
Терпким і десь вогнистим,
Вплітаюсь кожен день
Крізь долі шлях тернистий
В любові спраглої намисто.

* * *

Я в світ широкий нестримним кроком
Від пуповіни утікав.
Та збігли роки й любові соки
Мене зовуть в юнацький став.

Тріпоче знов бузок блакиттю,
Немов схвильоване дівча,
І сюркіт цвіркунів у житі
Впліта у вірш нічна свіча.

* * *

Я – Всесвіту й вічності мить.
Ніхто не зуміє мій шлях повторить
Й відчутти сердечного поту мого,
Що з пам'яті творить героя свого.

Росі і сльози я є син,
Я з ними крізь буднів бездушний полин
До сонця тягнуся, мов злак,
Крізь часу продажний заржавлений трак.

Душею і серцем пишу,
Віршую щомиті не для баришу.
До щастя крізь болі пливу,
А, отже, я є – отже, значить, живу!

* * *

Я дихаю мріями,
Зустрінувши очі Твої,
Злітаю надіями
В любові солодкі краї.

Від весен до осені,
Тобою схмелілий, живу,
Крізь зим змерзлі просині
До Тебе щомиті пливу!

* * *

Я дякую Тобі за снів серцебиття,
За мрії вогняні,
За очі весняні,
За будні і свята.

За щастя сміх Твій пити,
І щирий вірш творити
З душевного тепла.
Я дякую Тобі за те, що Ти була!

* * *

Я зроду ніжним є,
Тож серце повстає,
Зустрінувши “морози”,
Що рвуться на світ божий,
Шлють лиховісне слово
При лагідній розмові,
Або ведуться важно,
Пихато й епатажно,
Насправді же безглуздо,
І дуже, дуже пусто.
Я зроду ніжним є,
Тож серце повстає...

* * *

Я іноді плачу
від щастя у серці,
як сонця схід бачу.
То ж дню, що роджається
сонячним герцем,
бажаю скупатись в удачі!

* * *

Як землю чуєш,
На якій зродився,
Як землю любиш,
На якій живеш,
То ти не станеш
Для землі ординцем,
Не проведеш по ній
Продажних меж!

* * *

Якої ж довжини
 мені Прокруст
 вділив дорогу,
Щоб я
 у вічних радостях,
 скорботах і тривогах,
Не знаючи,
 коли вона скінчиться,
 мо', раптово,
Успів укласти у книжки
 душі і серця слово.

* * *

Якщо життя серцебиття,
Що спить у віршах мертвим,
Призвати крізь років буття
На днів сучасних дерті,

То плакало б воно
На долі перехресті,
Що розпекло горно
Продажності й безчестя...

* * *

Якщо плачеш від любові,
То велике щастя,
Бо повір, не всім дається
Чистих сліз причастя.

Як хмелієш від любові
Крізь років розлуку,
То повір, що серце тягне
До побачень руки!

* * *

Я місяця вгледів
в вечірньому небі,
Що хмари густі різав
наче серпом.
І декілька зір,
мов турботливий лебідь,
Крізь хмари ці вів
уперед, напролом...

* * *

Я, навіки Тобою схвильований,
Медом росьяних вуст обцілований,
Ще й донині, неначе бджола,
До весняного мчуся тепла.

Весен дух не забуду ніколи,
Він у снах щастя голкою коле,
І крізь літ чистоту і обман
До рядків шле юнацьких літ крам!

* * *

Янгол мрій моїх солодких
Через снів рожеві скельця
Пригостив ущерть сьогодні
Роєм віршів вени серця.

В них я, охмелілий вітер,
Непристойно, дуже рвійно,
Приставав у сні до квітів, –
Хоч є по життю спокійний.

Тож чому у сні так сталось,
Тож чому я, наче вітер,
Чи п'яниченька на балі,
Приставав до ніжних квітів.

Це, мабуть, що дзвони тиші
Застогнали поміж нами,
І мене ніщо не тішить, –
Тисне в серці туги камінь.

Тож прошу, пробачте, квіти,
На лугах, полях, і луках,
Що я став, неначе вітер,
На гірких шляхах розлуки.

Ну, а вірші, вибачайте,
Вас вустам довірю свічки,
Їх цілунок зустрічайте
Вогнюватий – личко в личко...

* * *

Я не німий, хоч так, буває, кажеш,
І в цьому доля правди є,
Бо слів моїх схвильовану поклажу
Шухлядок пил мовчазно п'є.

Молюся я до щирості і правди
У повсякденному житті,
Але брехні і жадності петарди
До майбуття стриножують путі.

Та я долаю часу порожнечу,
Що наплодила каїнів між нас,
І гордо розправляю серця плечі,
Бо в ньому б'ється щирості Парнас!*

* * *

Я падаю – та піднімаюсь:
Все, що робилось, на добрѳ.
Я щирим словом висіваюсь
Крізь часу зрадного Содѳм.

Кільцюються невпинно рѳки,
Життя надпивши сокорух,
Наповнюють дерева соком,
Мені ж дарують весен дух.

Що хочеться і що хотілось,
Не все відроблено було,
Тому душі і серця тіло
Тримає на льоту крило!

* * *

Я подарую Тобі небо,
Щоб Ти самотня не була.
Лиш подарунком цим не гребуй,
Щоб сонця ружа розцвіла.

Щоб для самотніх перехожих,
Що в грóзи вбїгли і дощі,
Вона стояла на сторожі
Спокою серця і душі.

Я подарую Тобі небо,
Щоб Ти самотня не була,
Тож пригорни його до себе,
Хай із чола втече імла.

Нехай засвітиться зірками
Воно крізь грози і дощі,
Нехай кохання телеграми
Летять до серця і душі.

Я подарую Тобі небо,
Щоб Ти щасливою була.
Лиш подарунком цим не гребуй,
Щоб сонця ружа розцвіла!

* * *

Я сім'я ніжності й любові
Із юні кидаю в рядки.
З нього зростає щире слово,
І стукає в життя шибки

То усміхом Твоїм чарівним,
То тягне в спогадів юрму,
З яких я – пам'яті невільник,
До віршів образ Твій горну!

* * *

Ясна дорога звабно сниться –
Без буднів, тернів і тривоги.
Та це у снах. В житті ж трудитись
Душею й серцем учить Бог!

Бо лише труд душі і серця –
Активний, чесний і живий,
Несе вдоволення найперше
Своєму ж серцю і душі!

* * *

Я сонце віри навкруги
Розсіюю між батоги,
Що хльоскають нещадно волю,
Здобуту безліччю героїв,

Які, не боячись кайданів,
І кровожерності тиранів,
Під свист дошкульних батогів
Несли цю віру навкруги!

* * *

Я хотів би померти
На весни ніжних крилах,
Щоб її дух безсмертний
Душу квітами зцілив.

Я хотів би померти,
Й відійти, зовсім тихо,
Щоб відхід мій до смерті
Не приніс комусь лиха.

Я хотів би, щоб гордість,
Що дух Нації творить,
Крізь днів зрадну потворність
Подолала чвар гори.

Я хотів би дожити
До щасливої миті,
Коли стяг України
Стане в стрій *перших в світі!*

* * *

Я хотів думки свої безкраї
Вирвати з полону забуття,
Тож терпливо спогади гортаю,
І вертаю віршем до життя.

Лиш не можу повернути ласки,
І очей Твоїх незгасних синь.
Тож прошу: “Не рань у снах, будь ласка,
Згадкою любовною прилинь!”

* * *

Я хотів увесь світ одягнути
В чисту усмішку, наче роса,
Та обличчя навкруг, темні й люті,
Серце різали, наче коса.

Я хотів щирих днів галереї
У чесноти життєві вплести,
Та улесливі часу лакеї
Руйнували до щастя мости.

Я хотів сонцем з юності бути,
Та народжена з квіту душа
Помирала в безчесності лютій,
І творила крізь хмари вірша́.

* * *

Я чай з полину́ часу п'ю,
І серцем від болю хриплю.
Зболілого часу пір'їни
До віршів летять без упину.

Цей біль віковічний курличе
Пораним пам'яті кличем,
Яку топчуть часу ізгої,
Принизивши справжніх героїв...

ЗМІСТ

“Все – од Любові”	3
“Айстри-хризантеми”	4
“Алгоритм життя бурхливий”	4
“Аромат Твого сміху”	5
“А там, за річкою, луги”	6
“А хіба ж той знає, що таке любов”	6
Бабине літо	7
“Батьківщино моя неповторна”	7
“Безмір моєї тривоги”	8
“Без мови людина німа”	8
“Безпам’ятність душ недалеких”	8
“Безпросвітними дощами”	9
“Біг днів на листки укладаю”	9
“Буденності життя зрадливо кричать”	10
“Бусол гордовито клекче”	10
“В безодні неба зір безодня”	10
“Вбігаю пера ніжним плугом”	11
“В душі дитинство оживає”	11
“Веснонько! Рідна й кохана!”	11
“Весною пахне рідна мова”	12
“Весною повнилась душа”	12
“Весняний день – бездонність втіхи”	12
“Вже навіть солов’ї, притомлені, поснули”	13
“Вже на чолі сплять зморені роки”	13
“Вже розтеплолося в зеніті літо”	13
“Вже ніхто так любити не буде”	14
“Висповідуюсь душею й серцем на папері”	14
“Відзеркалюю в віршах себе”	15
“Від красоти твоєї весь хмелію”	15
“Відлюбилися, відгоріли”	15
“Від любові захисту немає”	16
“Від пороків буття утікаю”	16
“Відпочивають в облогах поля”	16
“Від снігів навкруги побіліло”	17

“Відчуваю миттєвості часу”	17
“Вихлюпнув слів дух на аркуш паперу”	18
“В мою, завчасно посивілу рань”	18
“В обрамленні вмерлого листя”	18
“Воля і Доля, дві рідні сестриці”	19
“Ворохи сонця – черленого дива”	19
“В очах Твоїх розвеснено тремтить”	19
“Теть молода й безкрила демократія”	20
“Теть не маючи совісті”	20
“Гниє із середини дерево мови”	20
“Давало живих сил парне молоко”	21
“Давньоруський, український”	21
“День втомлений тихо смеркає”	22
“День потупцяв за тин ночі”	22
“День черговий народження”	23
“Держава і Народ – найвища святість”	23
“Десь поділись у грудні ворони”	24
“Дефіциту синдром”	24
“Дні все падають й падають”	24
“Днів напруга крізь сміх плаче”	25
“Добра волонтерів на світі замало”	25
“Доволі слів красивих”	25
“Доганяємо долю”	26
“До життя спішу нестримно”	26
“Доземно вклоняюся фарту земному”	26
“До зоряного безміру небес”	27
“До кишені падають зірки”	27
“Доленосні перехрестя”	27
“Допоки очі цілуватимуть весняний квіт”	28
“Дорога боротьби за долю України”	28
“Досвітні зорі, наче на припоні”	28
“Доторкаюсь до грудей вина”	29
“Думок неспокій у небесній висі”	29
“Дух незгасний любові”	29
“Душа п’є спів церковних дзвонів”	30
“Душі і серця філігрань”	30

“Душі моєї й серця пуповина”	30
“Душі ніжнорунність і щирість”	31
“Душі офіра”	31
“Душу і серце вплітаю в рядки”	31
“Є знак, який не можна описати”	32
“Жива й природна мови плоть”	32
“Живе десь поміж нас Мойсей”	33
“Живу в обнімку із вітрами”	33
“Живу, неначе могіканин”	33
“Живу повсякчас із надією”	34
“Живу теплом свободи”	34
“Жило-було на світі сонце”	34
“Життя колючі ружі”	35
“Життя насолода не згасне, не згине”	35
“Життя пробуджені зернини”	35
“Загруз світанок у тумані”	36
“Задумуюсь над серць і душ ходю”	36
“Зажура і зневіра”	36
“Закінчується літо”	37
“Закутим у спогадів дати”	37
“Залицяюсь до Тебе у снах”	37
“Заманливо у сад вуст зазиваєш”	38
“Замерзла Ти, затамувала подих”	39
“Заповзято на світанку”	39
“За позирками голубого неба”	40
“Заради Тебе живу на світі”	40
“Засіймо світ добра словами”	41
“Заскучав за Твоїми обіймами”	41
“Заснути клопоти душі не можуть”	42
“Збудити серця і душі дух”	42
“З грудей виймаю серце окаянне”	43
“З дитинства гострокрили ластівки”	43
“Зі щирою вірою в Бога”	44
“Злетить увись державна мова”	44
“Змінити одєжину можна щодня”	44
“Зовсім тихою стала”	45

“Золота блиск мене не бентежить”	45
“Зорепади поцілунків”	45
“Зорі душі моєї”	46
“Зустрів Тебе”	46
“Зустріч далека вокзальна”	47
“Зустрічей політ”	47
“Ідеальний спокій”	48
“Ідентифікаційна мітка”	48
“Іду вперед, із часом у двобої”	48
“Із неба, в сувій хмар сповиті”	49
“Із собою наодинці”	49
“І мужчини плачуть”	50
“І прожиті літа”	50
“Іскрометність Твоїх сонцесяйних очиць”	50
“Квіти в травні засміялись”	51
“Квітнуть в серці незабудки”	51
“Клекіт лелечий”	51
“Клює безчасся безпardonно нас”	52
“Ключами летять журавлі”	52
“Клямка на хвiртці осiнньої брами”	52
“Коли iсторiї продажна днина”	53
“Коли не тiшать навiть мрiї”	53
“Коли постук серця i спрага душі”	53
“Коли стрiчаю я у житi”	54
“Колись менi писався вiрш”	54
“Колись ногами босими”	55
“Колiсниця грому”	55
“Корiння душі минулим болить”	56
“Кришталевi чашi лугових озерець”	56
“Крiзь часу карусель пiстряву”	57
“Купаймо в кольорах слова”	57
“Купайтесь душею”	58
“Купiдон мене примiтив”	58
“Лиш вiдверта сповiдь серця”	59
“Лиш паростки любовi i добра”	59
“Лиш усвiдомивши, хто ми насправдi є”	59

“Люблю життя полин”	60
“Люблю прихилитись до неба”	60
“Любові жар безмежний”	61
“Любовного трунку, в долонях по вінця”	62
“Любо і мило жити на світі”	62
“Маревіє на дюнах років”	63
“Мене збудила вранішня зоря”	63
“Менестрелі – це моя рідня”	63
“Мерехтить вогонь любові”	64
“Ми всі на нитці часу висимо”	64
“Ми не згинем від засухи”	64
“Мій внутрішній простір у серці й душі”	65
“Многостраждальну стежку доли”	65
“Молімося за Україну”	66
“Моя душа, з народження оголена”	66
“На аркушах паперу розіллю”	67
Настрій	67
“Натюрморт, найгарніший у світі”	67
“Не зупинися часу човен”	68
“Не смій про любов говорити”	68
“Не схибить думкою і словом”	68
“Нечепури-тумани”	69
“Нічого в світі марного немає”	69
Новий рік	70
“Ну й характер”	70
“Оаза щастя і краси”	71
“Обсіли осінні дощі”	71
“О доле, яка ж ти красива”	72
“Озоветься на часу межі”	72
“О любко мила”	73
“Ореол поцілунків”	73
“Ось ранком росами упала”	74
“Ось ранок на Твоїх вустах”	74
“Осягання Тебе”	74
“Очей Твоїх позирк”	75
“Очима серця споглядаю час”	75

“Очиці небесно-блакитні”	75
“Пахне життя пульс любов’ю”	76
“Переборімо у серці зневіру”	76
“Пишнобарвний натюрморт”	76
“Півжиття до учора я випив”	77
“Підступна й продажна клоака”	77
“Плаче небо над Україною”	78
“Повірмо в незнищенність Мови”	78
Поезії	79
“Поезія то є молитва”	79
“Поєму красиву, про долю щасливу”	79
“Полюби усіх навкруг”	80
“Поміж дощами промінь сонця”	80
“Порфіра осінніх пейзажів”	80
“Поспішаю додому”	81
“Похрипли півні на світанні”	81
“Поцілунків диво-грунок”	81
“Пригадалось, як ми цілувались”	82
“Примхлива панні-осінь”	82
“Принцесо моя сонцесяйна”	82
“Прошли дощі після спекотних днів”	83
“Проміння сонячне прокльовує світанок”	83
“Поцілунків медок світлим раночком”	83
“П’яних цілунків зливу”	84
“Років не загуслий ще мед”	84
“Серце часто біжить навздогін”	85
“Синьооку тернову любов”	85
“Слава Богу, що співи я чую”	85
“Сніг січе морозний смерті помелом”	86
“Сонцями виблискують очі”	86
“Сонця вогнеликий жар”	86
“Спішить за мною”	87
“Спішу я вірш творити”	87
“Сорока над злодієм кожним скрекоче”	88
“Стежки в снах визираю”	88
“Ступімо на стежку Взаємоповаги”	88

“Сумує ранок у туманах”	89
“Сутність Мови невичерпна”	89
“Сходить ранок солов’ями”	89
“Схрипли солов’ї”	90
“Сьогодні вечір ніжно дихав”	90
“Сьогодні сонця неповторна злива”	90
“Там, далеко, аж за виднокраєм”	91
“Тануть сніги ручаєм дзюркотливим”	91
“Танцює-пурхає над квітом”	92
“Твої очі – бездонне волошкове небо”	92
“Ти ж не живи”	93
“Тіла спліталися, мов пальці рук”	93
“Тіні розлучень і зустрічей сонце”	93
“Тісно у грудях чуттям сокровенним”	94
“То гину в брехливості часу”	94
“Торкається грудей моїх”	94
“Торкнулось полум’я очей Твоїх”	95
“Тривожний обрій, пурпуровий”	95
“Тюльпанів полум’я весняне”	95
“У кожному вірші пломеніє серця слід”	96
“У круглій чаші небозводу”	96
“Укупі зорі, мов курчата”	96
“У настрій знов прибігла осінь”	97
“Уранішнім радісним співом”	97
“Усе життя мчить навздогін”	97
“Усе навколишнє”	98
“У словесний занурившись грим”	98
“Усміхнене весняне сонце”	98
“Хилитається туманами світанок”	99
“Хоча вже скроні лижуть снігу хвилі”	99
“Ходять урочисто квіти лугові”	99
“Час від часу думаю про Час”	100
“Чистий, ніжний, несміливий”	100
“Чорними шторами ночі”	100
“Чорніше зла є тільки зрада”	101
“Чужинці”, без душі і духу”	101

“Шануймо криницю Мови”	102
“Шелест листя і бджоли дзижчання”	102
“Щиросердно вливаю в рядки”	102
“Щозиму сняться роси світанкові”	103
“Юності світла колиска”	103
“Я вірю, що настане час”	104
“Я в любові Тобі зізнаюся”	104
“Я волею ніжної зваби кохання”	104
“Я в пульс життя”	105
“Я в світ широкий нестримним кроком”	105
“Я – Всесвіту й вічності мить”	106
“Я дихаю мріями”	106
“Я дякую Тобі за снів серцебиття”	107
“Я зроду ніжним є”	107
“Я іноді плачу”	107
“Як землю чуєш”	108
“Якої ж довжини”	108
“Якщо життя серцебиття”	108
“Якщо плачеш від любові”	109
“Я місяця вгледів”	109
“Я, навіки Тобою схвильований”	109
“Янгол мрій моїх солодких”	110
“Я не німий”	111
“Я падаю – та піднімаюся”	111
“Я подарую Тобі небо”	112
“Я сім’я ніжності й любові”	113
“Ясна дорога звабно сниться”	113
“Я сонце віри навкруги”	113
“Я хотів би померти”	114
“Я хотів думки свої безкраї”	114
“Я хотів увесь світ одягнути”	115
“Я чай з полину часу п’ю”	115

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Царик Григорій Миколайович

ВСЕ – ОД ЛЮБОВІ!

Лірика

Редактор

Людмила Аксьонова

Коректор

Галина Кушнір

Художнє оформлення

Ігоря Виговського

Комп'ютерний набір,

графіка і верстка

Григорія Царика,

Ігоря Виговського

Підписано до друку 19.09.2011 р. Формат 60x84 1/16. Папір офсет.
Гарнітура «Times». Друк офсет. Ум. друк. арк. 7,21. Наклад 300 пр. Зам. 45.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».